

de tilbage, jeg kan forstå uden betingelser, til Danmark som en fri mand.

Stadig væk er der jo nogle principielle spørgsmål om den amerikanske håndtering af alt det her. Der er spørgsmål om de resterende fanger, men under alle omstændigheder er det vel også – i betragtning af, som det blev sagt af ministeren, at folkeretten er under udvikling – grundlag for en diskussion med USA om den amerikanske håndtering af guantánamofangerne.

Der må jeg sige, at der savner jeg fuldstændig en kritisk distance til den amerikanske håndtering. Der er trods alt gået omkring 2 år, før det her er sket. Jeg ved, at amerikanerne har haft store vanskeligheder ved at leve op til helt almindelige krav om en anstændig håndtering af denne her sag.

Selv om vi nu er glade for, at den danske statsborger er kommet hjem, vil jeg godt spørge ministeren, om man så alligevel vil kritisere den amerikanske regering for den generelle håndtering af de her spørgsmål?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

To ting: Jeg er glad for, vi er enige om, hr. Holger K. Nielsen og jeg, at folkeretten er en jura under udvikling. Jeg følger også meget nøje de diskussioner, der har været på Harvard, og som Røde Kors har foranstaltet omkring folkeretten og den nye situation. Som vi diskuterede før, så står verden i en ny situation, der ikke er beskrevet.

Den kritiske distance kan hr. Holger K. Nielsen godt savne, den er bare ikke rimelig, for vi har hele tiden sagt, at tidsubegrænset tilbageholdelse er uacceptabel. Så har vi arbejdet for det, vi var sat til at arbejde for. Det betyder, at vi stadig væk har det synspunkt, og som jeg lige svarede tidligere, så gælder synspunktet da ikke kun i vores eget tilfælde. Det er selvfølgelig et generelt synspunkt, som vi anvender i den situation, vi er sat til at løse, og som vi har løst.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jo, men når jeg i særlig grad tager det op, er det, fordi jeg ved, at den danske regering har et særligt forhold til USA. Vi er jo en del af det, man kalder »the coalition of the willing«, de villiges koalition, og der er jo ikke grænser for, hvad vi ellers er villige til at gøre sammen med amerikanerne. Der kan man sige, at det er temmelig uanstændigt, at det har taget så lang tid fra ameri-

kansk side at få denne her sag afklaret. Det kunne man da godt i det mindste påpege.

Men i betragtning af den situation, Danmark selv opfatter sig som værende i, burde det måske være den danske regerings opgave at påpege over for USA, at den måde, de håndterer guantánamofangerne på, er uacceptabel ud fra enhver betragtning, ud fra en folkeretlig betragtning, ud fra en juridisk betragtning, ud fra en politisk betragtning, ud fra en menneskelig betragtning, og at det derfor er nødvendigt, at den amerikanske regering håndterer de her spørgsmål anderledes.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Hvor mange gange skal jeg sige det? Det er, som om hver spørger tror, at verden begynder forfra, når spørgeren begynder at vågne op. Det kunne godt være, at man skulle have hørt på de tidligere svar, så kunne det være, at nogle spørgsmål var overflødige.

Jeg har jo indtil flere gange sagt, at statsministeren og jeg længe har meddelt, at tidsubegrænset tilbageholdelse er uacceptabel, og det gælder selvfølgelig i alle tilfælde. Det gælder både i danske retssale, og det gælder selvfølgelig også i Guantánamo, så det har vi jo sagt.

Vi har et særligt forhold til USA. Ja, det er vi glade for, det er vi meget glade for, at vi har. Vi går ind for det transatlantiske samarbejde, har også i det gode transatlantiske samarbejdes ånd været i stand til at få løst denne sag. Det skal hr. Holger K. Nielsen da hellere være glad for, der er så mange andre, der ikke er blevet færdige med deres sag, selv om jeg er enig i, at det selvfølgelig har taget lang tid og efter mit temperament også for lang tid.

Kl. 13.55

I kraft af vort særlige forhold til USA og mit særlig gode samarbejdsforhold til Colin Powell er det altså lykkedes at bringe den danske sag til en afslutning, og jeg synes, hr. Holger K. Nielsen hellere skulle sige, at det er godt, at regeringen har arbejdet så transatlantisk, som vi har, så vi gennem en dialog, som ikke har været megafondiplomati, men netop en god og konstruktiv dialog, har været i stand til at løse den opgave, vi skulle løse. Man skal da kun være glad for, at vi har så gode transatlantiske samarbejdsformer, at vi har respekt for hinanden og kan løse problemerne sammen.